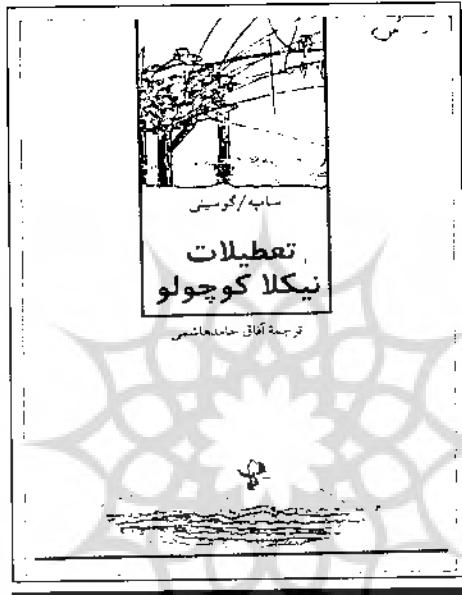

خط خاطره در دستور داستان

روح الله مهدی پور

عنوان کتاب: تعطیلات نیکلا کوچولو

نویسنده: سامپه - گویند

مترجم: آفاق حامد هاشمی

ناشر: سروش

نوبت چاپ: اول - ۱۳۷۹

شماره گان: ۲۰۰۰

تعداد صفحات: ۱۵۹ صفحه

بهای: ۵۰۰ تومان

برگزیده
نویسنده
آنلاین
میراث
اسلامی

۵۲

نیکلا که در تعطیلات پایان هفته، همراه پدر و مادر به کنار دریا رفته و چند روز را بیرون از شهر و به دور از دندگانه مشق و مدرسه استراحت کرده، رفته راهی گوآگونی از پدر و مادر و بقیه ادم‌ها دیده است. ماجراهایی کوچک و معمولی که در ذات خود، سرشار از طنزی فرح‌بخش و شاد است. تعطیلات نایستان فرا می‌رسد و نیکلا با همکلاسی‌ها به اردیو نایستانی می‌رود. این بار نیکلا، بدون پدر و مادر، زندگی جدیدی را تجربه می‌کند. در اردوگاه اتفاقاتی رخ می‌دهد که شنیدنی و خواندنی است.

سخن مشهور «سفر، مرد را پخته می‌کند»، فقط در مورد مردان و پیرمردان گفته نشده، بلکه منظور از مرد در کلام بالا، «انسان» است؛ فارغ از جنسیت و سن. مسافت و زندگی در سفر، برای کودکان و نوجوانان نیز لازم است. به طور خلاصه، سفر فایده‌های بسیار دارد؛ از جمله:

۱. آماده شدن برای زندگی مستقل

۲. روی پای خود ایستادن

۳. کسب تجربه

۴. اعتماد به نفس

و همه موارد بالا، به ویژه برای نوجوانان، تمرین خوبی برای زندگی محسوب می‌شود. «تعطیلات نیکلا کوچولو» مجموعه‌ای از داستان‌های خاطره‌وار است که

اجتماعی ادبیات و به ویژه ادبیات داستانی که «ایجاد وحدت انسانی» است، مطرح می‌شود.

بیش از این نیز کتاب «مشهور به شیلای کبیر» با همین حال و معاوا، به فارسی ترجمه شده بود. در آن کتاب هم که به صورت مجموعه داستان‌های کوتاه و به هم پیوسته نوشته شده، نوجوانی به نام شیلا تایمن، به تعطیلات تابستانی می‌رود و در آن جا ضمن بازی و تفریح و ورزش، با دوستان زیادی آشنا می‌شود. ماجراهای شیلا تایمن، در آمریکا می‌گذرد و ماجراهای نیکلا در اروپا، همانندی ماجراهای رفاقتارها و بازی‌ها در دو کتاب و شاهد آن با ماجراهای بازی‌ها و رفاقتارهایی که ممکن است از کودکان و نوجوانان ایرانی سر برزند، نشان دهنده این واقعیت است که کودکان و نوجوانان، علی‌رغم تفاوت در زبان و نژاد و مرز و مذهب، دنیای یکانه‌ای دارند و همین دنیای مشترک است که آن‌ها را به هم پیوند می‌دهد.

به عنوان نمونه، در کتاب «مشهور به شیلای کبیر» به بازی (اسم، فامیلی، شهر، خوارک، حیوان) اشاره شده که در تعطیلات نیکلا هم هست. در صفحه ۳۰ و ۳۱ کتاب می‌خوانیم:

«آقای لانترنو گفت من یک بازی معرفه بله. همه یک کاغذ و یک مداد بردارید. من یکی از حروف الفبا را می‌گوییم و شما باید اسم پنج تا کشور، پنج تا حیوان و پنج تا شهر را بنویسید که با آن حرف شروع می‌شود...»^۱ و همین بازی نزد کودکان و نوجوانان ایرانی نیز طرفداران زیادی دارد.

همان طور که در سطرهای پیشین گفته شد، از لحظه ریخت‌شناسی داستانی، داستان‌های مجموعه «تعطیلات نیکلا کوچولو» از نوع داستان‌های به هم پیوسته است. ویژگی این کتاب، همانند کتاب «مشهور به شیلای کبیر» فصل‌بندی آن است.

اصولاً فصل‌بندی، برای رسیدن به چند هدف صورت می‌گیرد که مهم‌ترین آن به این شرح است:

الف - فاصله‌گذاری زمان

زبان معیار، در حوزه ملی، آشنایی و مسلط بر باشد، پاک و پیراستگی اثر ترجمه شده بیشتر خواهد بود. یعنی، بخش اعظمی از روانی و سلامت نظر و زبان داستان را باید به حساب چیزهای دستی و آمادگی مترجم گذاشت.
با این همه، نظر کتاب، ساده و روان است، اما در مواردی، به همراه یختگی نحوی در کتاب دیده می‌شود که با توجه به سن مخاطبان و ضرورت حفظ سلامت زبان و لزوم رویکردهای زبان آموزی در ادبیات داستانی، به عنوان عرصه اصلی زبان‌سازی و زبان آموزی، دقت بیشتر در این زمینه، احساس می‌شود. به هر تقدیر، مترجم من توانست با احساس مسؤولیت بیشتری، ترجمه‌ای پاکیزه‌تر پذید آورد. به عنوان نمونه، به قسمتی از به هم ریختگی و شتاب در معادل یابی و بی‌دقیقی در ساختار نحوی جمله اشاره می‌کنم:

«من، خیلی خوشحال بودم که برگشته بودیم خانه، اما دوست‌هایی که تو مسافت پیدا کرده بودم، اینجا نبودند و دوستانی که اینجا داشتم هم هنوز مسافت بودند....».

پانویس:

- ۱- مشهور به شلای کبیر / جودی بلوم / بازنوبی روح الله مهدی بور عمران / نشر روزگار / چاپ اول ۱۳۷۷
- ۲- تعطیلات نیکلا کوچلو / سامیه و گوسینی / ترجمه آفاق حامد هاشمی / سروش / چاپ اول / ۱۳۷۸ / صفحه ۳۰ - ۳۱
- ۳- پیشین / صفحه ۶۵

با توجه به پیش‌گفتار کتاب که در آن فشرده‌ای از سرگذشت هنری پدیدآورندگان آمده است و هم‌چنین مؤخره کتاب، معلوم می‌شود که داستان‌های مجموعه مورد بحث، دست‌کم از دو زبان برای افزایش اثر استفاده شده است؛ یکی زبان نظر که ظاهراً توسط گوسینی نوشته شده و دیگری زبان «تصویر» که به دست سامیه، ترسیم شده است، همان طور که در مؤخره کتاب آمده، گاهی گوسینی، براساس طرحها و تصویرهایی که همکارش سامیه، می‌کشیده، متن داستانی را تهیه می‌کرده است.

«زبان تصویر» به لحاظ این که «دیداری» است، کارایی و اثربخشی بیشتری دارد و اساساً وجود تصویر در ادبیات داستانی گروه نوچان (حتی به روش سیاه قلم)، ضمن کمک به فضاسازی، واقع‌گرایی و حقیقت مانندی در نتیجه، باورپذیری داستان را افزایش

ب - فاصله‌گذاری مکان
ج - فاصله‌گذاری موقعیت، به منظور نشان دادن چند رویداد هم‌زمان و هم‌سرشت که در شکل ظاهری از هم جدا و مستقلند اما در پیزگ کلی داستان ساخته نامرئی، تمام آن‌ها را به هم متصل می‌سازد.
ویژگی دیگر این کتاب، استفاده از دخالت نویسنده است. روایت منقول، یکی از شگردهای دخالت نویسنده در پیش متن داستان است که در ابتدای هر فصل جدید داستان می‌آید و رویدادهای پیش از فصل را نقل می‌کند. نویسنده، البته از به کارگیری این شگرد مداخله گرانه، نویسنده را بهیش رو دارد:

۱- زمان را کوتاه می‌کند و به قول معروف، تلخیص در زمان انجام می‌دهد. با این کار، از بازگویی مقاطعی از زمان که در پیشبرد طرح داستان، ارزش چندانی ندارند، جلوگیری می‌شود.

۲- سرعت داستان را زیاد می‌کند.
گوسینی، در این کتاب، پیش از هر فصل، در زیر تصویرهایی که شما را کلی آن فصل را نشان می‌دهد. به کمک چند سطر، مقدمه فصل را جستارگشایی می‌کند.
۳- نویسنده با این روش، به خواننده پیش‌آگاهی می‌دهد.

خصوصیه دیگر داستان نویسی نویسنده کتاب مورد بحث، استفاده از شخصیت‌های تصادفی است. شخصیت‌های تصادفی، ادم‌هایی هستند که ممکن است یک بار یا بیشتر در صحنه‌های داستان (مخصوصاً داستان‌های به هم پیوسته) ظاهر شوند. با این همه، بسیار زیادی به توانایی و میزان آشنایی و احاطه مترجم به زبان «مقصد» وابسته است. معمولاً هر قدر مترجم به زیر به داستان راه پیدا می‌کند:

الف - صحنه‌ها را واقعی نشان می‌دهند.
ب - تصویرهایی از حال و هوای صحنه‌ها به دست می‌دهند.

در این‌زدهای گوناگون «تعطیلات نیکلا کوچلو»، غیر از «نیکلا»، «روفو»، «کلوتور»، «پلن» و «کرین» و پدر و مادر نیکلا که تقریباً در همه یا بعضی از فصل‌ها، نقش و حضور دارند، بقیه ادم‌ها، تصادفی‌اند.
دانسته‌های این کتاب در هر فصل، پیزگ مستقلی دارند و در مجموع، داستان‌هایی حداثه محورند تا شخصیت‌های

سنگینی اصلی داستان در روایت، بر شانه‌های روایتی خاطره‌گونه گذاشته شده است. نویسنده با استفاده از ابزارها و عناصر داستانی، کوشیده خط خاطره را کم‌رنگ و دستور زبان داستان را پرزنگ‌تر کند. معمولاً وقتی که زمان گذشته باشد و داستان از زاویه اول شخص مفرد (من راوی) روایت شود، جداسازی خاطره از داستان و در تقلیدن به وادی خاطره، خیلی دشوار است. گوسینی در این کتاب، با فضاسازی و صحنه‌بردازی دقیق و به کارگیری دیالوگ، از خط خاطره، فاصله گرفته است.

